

DUMINECA

Organ de propagandă religioasă și morală
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Bucuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Minunea și viitorul nostru.

Nădejdea viitorului e tinerețea. De câte ori ne căim de ziua de azi, de câte ori luptăm cu greutate care ni se par peste puterile noastre, de câte ori alcătuim ceva ce numai în viitor își va aduce roadele, totdeauna ne gândim la tinerețea noastră care va ajunge zile mai bune, nu va avea atâtea greutăți și se va bucura de fructele muncii noastre. Tinerii însă trebuie să fie pregătiți pentru a înțelege jertfele aduse pentru ei și a fi capabili să păstreze și să desăvârșească bunurile culturale moștenite, făurite cu atâtea sacrificii de generațiile mai bătrâne.

Tinerii de azi însă nu par a înțelege chemarea lor. Ei sunt adânciți în somn asemănător morții. Nu se pot însufleși pentru o idee, din viața lor lip-

sește elanul, nu e nimic sfânt înaintea lor.

Nu au credință, indiferentismul și indolența lor încet le macină forțele neutilizate. Acești tineri se mândresc că ei n'au nici Dumnezeu, nici țară și nu cunosc alte legi decât cele dictate de egoismul lor. Asemenea generație oprimejdie pentru viitorul neamului nostru.

Ar trebui minunea din Naim să se repete. Isus ar trebui să vină să le spună tinerilor cu sufletul mort: „Tânărule ție-ți zic, scoală!” Atunci doar s'ar deștepta și tinerii noștri și părinții desnădăjduiți s'ar mângăia.

Atunci am avea tinerețe cu suflet viu, care îl urmează pe Isus Idealul etern al fiecărui tânăr creștin. Am avea tineri care pentru adevărul sunt gata să-și jertfească și viața

și care mai bucuroși ar muri decât să comită vreun păcat. Atunci bătrânii, când ar sosi ceasul, liniștiți și-ar închide ochii lor oboșiți, deoarece ar ști că operele lor n'au ajuns pe mâini nedemne și vor fi păzite cu sfințenie și perfecționate cu pricepere. Atunci tinerii n'ar asculta șoapta morții, ci a lui Isus, Care i-a înviat și Care este calea, viața și adevărul.

Să ne rugăm, ca Isus să se ndure de viitorul nostru și să facă minunea.

I. B.

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

Citiți și răspândiți

„Dumineca”

Paulina Iaricot

La 75 de ani de la moartea ei.

Consiliul superior al Operei pontificale pentru propagarea credinței intrunit la Roma 27—29. 4. 1937, între altele hotărăște comemorarea Paulinei Iaricot, dela a cărei moarte se împlinesc 75 de ani. Se cuvine să facem această comemorare nu numai în semn de recunoștință pentru întemeierea acestei mărețe opere, ci și pentru îndemnul luminoase ce se desprind din viața ei. Vom fi, și cu aceasta, ceva mai mult în mișcarea de înaintare a fraților noștri de sânge, de credință, de ideal din Apusul catolic.

Din copilăria și tinerețele ei.

Paulina Iaricot se naște la 22. 7. 1799 în Lyon, acest vechiu oraș al Galiilor creștine, cunoscut în istoria Bisericii nu numai printr'un mare număr de mucenici și sfinți ci și pentru două sinoade ecumenice — din care unul pentru unirea bisericilor — întrunite aici.

Tatăl ei, Antonie, e unul din cei mai insufleți sprijinitori ai diferitelor opere parohiale și eparhiale din capitala celor trei Galii. El prezentat, odată cu alți tovarăși de muncă și de ideal, papei Pius VII, în trecere prin acest oraș la 1804. Ca semn de binecuvântare deosebită, acest papă își pune augustele sale mâini pe capul celor mai mici doi copii ai familiei Iaricot: Phileas și Paulina. Această familie e binecuvântată de Dumnezeu cu șapte copii. Afară de cei doi din urmă, ea mai are următorii cinci: Pavel, Ioana-Maria, Geneveva-Sofia, Maria-Laurenția Antoaneta, N a r c i s. Mama acestei binecuvântate fa-

milii este Ioana Lattier fiica unui mătăsar din cartierul Saint-Paul al Lyonului.

Destăinuind într'o zi mica Paulină mameis ale dorința de a duce o viață religioasă mai înaltă (într'un ordin călugăresc), aceasta îi spune: „Dacă Dumnezeu te va chema să fii vrednică!”

Caracteristic pentru atmosfera de credință în care crește această familie e următorul dialog dintre ultimii doi copii.

Phileas: Eu voi fi apostol și voi merge în China, care e împărăția diavolului. Voi fi ca Isus Cristos. Dacă mă vor ucide, cu atât mai bine. Mama spune că sângele mucenicilor e sămânța creștinilor.

Paulina: Eu încă voi merge ca să îngrijesc de bolnavi, să aduc flori, să văd de albiturile și podoabele altarelor.

Phileas: Ah, femeea! Cât e de nenorocită! Ea nu știe latinește, nu incalcă nici calul, nici cămila, nici tigru, nici crocodilul...

Paulina: Tu n'ai avea decât să mă legi la spatele tale cu o funie.

Phileas: Doi călăreți pe un dobitoc? N'am ajunge departe!

Paulina (cu glasul inecat în lacrimi): Răule! tu nu vrei să mă lași să fac nimic.

Phileas: Proștuțo! De ce să străbați mările? Tu vei lua o greblă și vei aduna grămezi de bani pe cari mi-i vei trimite în pungă, ca să cumpăr sutele de mii de copilași chinezi, cari mor în fiecare an fără botez.

Când e de 15 ani, Paulina e frumoasă și deșteaptă. În 1804, ea e domnișoara de onoare a ducese d'Angoulême. Toți recunosc gustul și eleganța

ei. Un tânăr, având învoirea părinților îi dă târcoale. El îi dăruiește un inel; iar ea, o șuviță de păr. La început, și tânărul se cuminecă adeseori ca și Paulina. Pe urmă încetează cu cuminecările. Când ea îl întreabă, pentru ce? el îi răspunde: de teama de a nu mă cumineca cu nevrednicie. — Nu mai păcătui întâmpină ea, și vei fi vrednic! — Oare să fie păcat a te iubi pe Dumneata? întreabă el. — Da! ar fi trebuit să replic eu — scrie ea mai târziu în Istoria vieții mele — e un păcat să alungi din suflet pe Isus Cristos pentru un idol de carne.

Convertirea ei.

La vârsta de 17 ani, se întâmplă o mare schimbare în viața ei. O predică a preotului Würtz împotriva deșertăciunilor lumești o zguduie puternic. Imdată după predică, însoțită de sora ei Geneveva-Sofia, se duce la predicator să-i ceară o lămurire. — Părinte, zice ea, cuvântarea Sfinției Tale m'a mișcat și m'a turburat... Aveți bunătate și-mi arătați când e deșertăciunea păcătoasă? — Când te îmbraci pentru a atrage privirile altora asupra ta și pentru a deveni idolul creaturilor, lămuriește preotul.

După aceasta lămurire care, ca un fulger, îi luminează adâncimi sufletesti nebănuite, ea face o sfântă spovedanie. De atunci încetează a mai fi cocheta și eleganta care a fost. Ea renunță la orice dragoste lumească. Aduce la picioarele Celui răstignit colanele, brășetele, inelele și toate giuvaerele sale; le vinde în folosul săracilor; din stofele scumpe ale rochiilor ei, ea face odăjdii, prapore sau alte podoabe bisericesti; florile, care altă dată înmiresmiau toaletele și odăițele ei de acum le dă copiilelor nevinovate să le arunce în calea Domnului

la procesiunile euharistice; vizitele ei cele mai plăcute de acum numai sunt în saloanele prietenelor și prietenilor bogăți, ci în spitalele bolnavilor, în mansardele săracilor, văduvelor și a nenorociților.

Ea suferă mult, la începutul acestei schimbări. „Mi-era așa de grozav” — scrie ea — „să rup astfel cu obișnuințele mele de lux și de eleganță încât, în primele luni ale îndreptării mele suferiam cumplit când mă arătam în public cu costumul meu ridicol”.

Din fericire, familia ei creștinească o încurajează. Când ea se roagă de iertare, frații și surorile ei o îmbrățișează plângând, spunându-i că nu le-a greșit cu nimic și n'au ce să-i ierte. Cel mai adânc mișcat e tatăl ei, rămas între timp văduv. Cu glasul vibrând de iubire părintească, el îi zice: „Ah, scumpa mea Paulină, de-ar trăi și maică-ta, cât ar fi ea acum de fericită!” — „Slăvit fie Domnul” — scrie ea — „eu sunt înaintea Lui ca o tablă neagră pe care învățătorul scrie cu cretă albă ceea ce vrea să arate unui mare număr de școlari și apoi, isprăvind lecția, el șterge tabla cu buretele, pentru a scrie alte lucruri”.

În noaptea Crăciunului 1816, la liturghia din biserică Fourvière, ea face juruința fecioarei veșnice.

Glăsu Domnului.

Dar a lăsat Dumnezeu: după bine, vine rău; după soare și senin, fulger, trăsnet și suspin. Așa și după mângăierile, încurajările și avânturile dela început ale Paulinei, urmează mâhniri, descurajări, policniri. „Repede pe Tabor, adică înaintea chivotului!” o sfătuiește preotul Würtz. „Hrănește-te cu Isus Cristos și fii totdeauna cu el!”

În Dumineca Floriilor 1817, aflându-se într-o capelă a bise-

ricii Saint-Nizier, unde se roagă cu toată râvna, ea aude tainicul glas al Stăpânului: „Vrei tu să suferi și să mori cu mine?” o întreabă El. — „Da!” răspunde ea, închinându-se ca jertfă de ispășire pentru îndreptarea păcătoșilor, în deosebi a iubitei sale țări: Franța. — „Ei bine, atunci pregătește-te de moarte!” reia glasul. — „Eu mă smerii în fața Domnului” — continuă ea — „găsindu-mă nevrednică să impac dreptatea Lui. Dar mi s'a răspuns că, dacă voi fi ascultătoare și credincioasă, Isus Cristos se va sluji de sfânta mea împărtășanie pentru a mă preface într'insul și a mă topi cu totul în nemărginita Lui ființă”.

De acum înainte casa ei nu mai e loc de întâlnire pentru femei care vor să se dădăsească și să placă bărbaților ci loc de pelerinaj pentru Ispășitoarele sfintei Inimi alui Isus atât de necunoscută și disprețuită. Mei cu seamă, Duminecă după amiază și seara, ele vin în număr așa de mare în casele Paulinei — femei simple din popor — încât abia le mai cuprinde locul. Aceste ispășitoare au și un semn distinctiv: crucea împodobită cu instrumentele de tortură ale Mântuitorului. Evlavia lor cea mai dragă e Calea Crucii. Ele înșoțesc cu lumânări aprinse pe preotul care duce celor bolnavi sfânta cuminecătură. Pe Paulina în-deosebi o costă mult această indeletnicire sfântă. Suferind de inimă, ea se înneacă și abia mai poate respira ori decâte ori trebuie să urce dealuri ori trepte foarte multe la Lyon. Aceste ispășitoare se duc cu deosebire la liturghiile făcute pentru ostași și în unele așezăminte, unde ele sunt incredințate că nu se dă cinstea cuvenită Stăpânului Euharistic.

O arătare cerească

La Saint-Nizier, această veche biserică zidită de-asupra unui lăcaș închinat Maicei Domnului de sfântul episcop Pothin (†117), ea vede două candelă: una aproape fără ulei, înfățișând bătrâna Europă slăbănogită: cealaltă, plină de ulei, însemnând pe popoarele păgâne, de curând chemate la lumina Evangheliei. Candela goală se hrănește din prisosul celei pline.

Această vedenie a Paulinei e adesea pomenită de predicatori; mai ales în Franța. Această țară, zic ei, nu poate înflori și nu-și poate păstra, cu cinste, locul ei de fiica cea mai mare a Bisericii, decât jertfind din greu pentru misiuni. Asociația pentru propagarea credinței, pe care ea o întemeiază în curând, e deci, înainte de toate, o întreprindere de reparație națională.

Intemeierea Asociației pentru răspândirea credinței.

Fratele ei Phileas încă se ține de cuvânt. El învață întâiu teologie în seminarul Sfintei Credințe din L'Argentière, pe urmă la Saint-Sulpice în Paris. Aici, el face pe secretarul Congregației Misiunilor Străine. Sufletul acestei Congregații e preotul Louis Rondot. El roagă pe tânărul secretar Phileas să ceară ajutoare bănești și din Lyon. El se adresează în acest scop, surorii sale Paulina. Timp de trei ani (1819—1822), ea cu „batalionul sfânt” al ispășitoarelor ei adună sume din ce în ce mai mari. După o însemnare contemporană întâia colectă e de 87 franci; a doua, de 300 de franci; a treia, de 1.800 de franci.

Văzând că trebuințele misiunilor cresc, ea se gândește cum ar putea face față acestor

trebuie? Phileas îi scrie că anabapțiștii din Anglia dau în fiecare săptămână câte un ban pentru întinderea sectei lor. „In Anglia” — zice el — „cu un ban pe săptămână, se adună sume uriașe pentru răspândirea rătăcirii. Se poate ca, în Franța, noi să nu facem nimic pentru răspândirea adevărului?”

Această scrisoare a fratelui ei îi dă mul de gândit. Într-o seară, pe când cei din familia ei jucau cărți, ea stă la gura sobei și se gândește. Și iată, că i se încheagă limpede în minte *planul dorit*. Ea vede că nu e greu să afle zece tovarăși, cari să dea în fiecare săptămână câte un ban pentru răspândirea credinței. Înțelege totodată și însemnătatea alegerii câte unui conducător destoinic pentru cete de câte 10, 100 și 1.000. Ca să nu-și uite planul, ea scrie cuvintele ce i se părea că ea le făurește mai întâiu: zeceas, suteas, mieas.

Destăinuind ea părintelui Würtz acest plan, el îi spune umilind-o: „Paulină, tu ești prea proastă ca să fi aflat singură acest plan!” În urmare, el nu numai că-i dă voie, dar o îndatorează să-l înlătuiească. Regulamentul asociației formulează astfel acest plan:

Articolul IV: Asociația e împărțită în divizii, în centurii și în secții.

Art. V; Zece membri fac o secție; zece secții, o centurie; zece centurii o divizie.

Art. VII: Fiecare divizie, fiecare centurie, fiecare secție are un conducător.

Art. XI: Fiecare conducător de centurie sau de secție ține o listă exactă de cele zece persoane ce sunt sub ascultarea lui; el o înaintează celor în drept ori de câte ori i se cere.

Planul, odată aflat și formulat — el putea fi împrumutat și din cadrele armatei — pare

asa de simplu și de firesc, încât ne mirăm cum de fețele bisericesti nu-l aflară ele mai de grabă? Ca și cadrele unei oștiri, el poate fi lărgit sau strâmtat, după trebuință. Multă vreme Statul major al acestei armate sfinte îl formează Paulina și Victor Girodon, un prieten din copilărie al lui Phileas, mai târziu preot catolic și el; director spiritual e însuși Phileas; iar analele sunt scrisorile lui.

Reorganizarea acestei asociații.

La 3 Maiu 1822 se reorganizează asociația, sub președinția lui Victor de Verna și secretariatul general al avocatului Didier Petit. Noua organizație păstrează din cea veche a Paulinei Iaricot următoarele șapte elemente:

1. Bănuțul pe săptămână;
2. Colecta de câte zece membri;
3. Imprimarele care se vor transforma în Anale;
4. Chitanțe de sumele primite;
5. Numele de Propagarea Credinței;
6. Chemarea în ajutor a S. Francisc Xaveriu;
7. Universalitatea scopului (Banii adunați să nu se trimită numai în America sau în China, ci ori unde cer Misiunile Catolice).

La aceste clemente constitutive ale operei Paulinei Iaricot, reorganizatorii dela 1822 adaugă altele noi:

1. Universalitatea de fapt și deviza: *Ubique per orbem* (Pretutindeni pe glob).
2. Patronajul oficial al S. Francisc Xaveriu;
3. Două sărbători anuale: la 3 Decembrie, ziua S. Francisc Xaveriu și 3 Maiu, ziua Aflării S. Cruci, aniversarea întemeierii a doua;
4. Îndatorirea membrilor de

a zice zilnic câte un Tatăl nostru și câte o Născătoare de Dumnezeu (Bucură-te Marie!)

Ajutorul Celui de sus, care a sprijinit începuturile Paulinei, n'a lipsit nici Asociației reorganizate dela 1822.

În lunie acest an, ea trimite 510,10;

În Iulie... 694,30;

În August... 920,30;

În Septembrie... 914,30;

În Octombrie... 951,25;

În Noembrie... 1.609,85;

În Decembrie... 1.524,90.

La sfârșitul anului, ea adună 15.272 fr. 15.

Timp de o sută de ani, această asociație rămâne în Lyon, locul ei de naștere. În acest timp, ea face nespuse de mult bine tuturor misiunilor catolice. Dela această asociație, primește 35.000 de franci, pentru construirea catedralei S. Iosif din București; marele episcop — mai târziu cel dintăiu arhiepiscop — din capitala României: Ignatie Paoli.

În 1923, la dorința întemeietoarei Paulina Iaricot și în urma chemării Papii Pius XI, asociația se mută la Roma. În cetatea Papilor, ea se dezvoltă și mai uimitor. În zece ani, aici, ea înaintează mai mult decât la Lyon în o sută de ani. Din 1923 și până în 1936, ea strânge și trimite misiunilor catolice din lumea întreagă 631 milioane de lire italiene. Ajutoarele se trimit în banii obișnuiți în felurile țării. Socoteala se face, însă, în lire italiene.

După reorganizarea Asociației, Paulina se trage modestă la o parte, primind să fie din președintă generală o simplă conducătoare de centurie. În această cruce, e răsplata smereniei care se biruiește pe ea însăși.

Mai mult decât aceste sume de bani — destul de însemnate și ele — e pilda de jertfă

și de însuflețire dată de Paulina Iaricot și tovarășele ei ispășitoare.

Ca să poată da un ban mai mult pentru misiuni, aceste tovarășe ale ei, în loc de căiță albă poartă căiță neagră, pe care nu trebuie s'o spele. Banii economisiți la săpun, îi dau pentru misiuni.

Mișcați de asemenea pilde, unii catolici din China, ca să poată face și ei ceva pentru răspândirea credinței, ajunează o zi întreagă. Prețul mâncării și al băuturii cruțate în această zi în sumă de 15 dolari chinezi sau 75 lire italiene, cași altă dată Paulina Iaricot, ei îl dau pentru misiuni.

Asociația „Rozarul viu”.

Dacă credința fără fapte bune este moartă, sufletul fără rugăciune este mut. Scoate rugăciunea din lume și ți se va părea ca și când ai fi rupt legătura oamenilor cu Dumnezeu, ca și când ai fi făcut să amuțească glasul copilului față de tatăl său.

De aceea, Paulina Iaricot, odată cu Asociația pentru propagarea credinței, înființează și o asociație de rugăciuni numită „Rozarul viu”. Ea se numește astfel, fiindcă e compusă dintr'o roză sau trandafir de inimi, în neîntreruptă mișcare de creștere, de dragoste, de rugăciune. Mișcare de creștere, fiindcă crește neîncetat. E ca un lanț, ale cărui inele se prind tot câte cinci. Fiecare membru e îndemnat să caute alți cinci membri, iar aceștia, la rândul lor, fiecare câte cinci, și așa mai departe. Mișcare de dragoste, fiindcă nimic mai bun, nimic mai trainic, nimic mai de seamă, în cer și pe pământ, decât ea. Mișcare de rugăciune, fiindcă membrii sunt grupați în cete de câte 15 în cinstea celor

15 mistere mai de căpetenie ale răscumpărării noastre. Fiecare membru rostește zilnic cele zece rugăciuni (Născătoare de Dumnezeu) cu misterul potrivit cei revine pe o lună. De aici urmează că ceata celor 15 membri laolaltă rostește zilnic rozarul întreg (acesta e rozarul orizontal) și în 15 luni fiecare ins spune rozarul întreg (rozarul vertical).

Membrii mai plătesc și o taxă anuală de 5 franci.

Cine strânge cinci membri noi, strânge și 25 de franci. Capul unei cete de 25 de membri strânge 125 de franci; iar capul cetei de 125 de membri, 625 de franci.

Prețutindeni, unde se introduce rozarul acesta, se resimte o statornicie în bine și o mireasmă de virtute, mai înainte necunoscute.

În 1834, sunt peste un milion de asociați în tot cuprinsul Franței, iar în 1862, anul morții întemeietoarei acestei asociații, sunt 2.250.000 de membri.

Pe lângă rugăciune, ei răspândesc și cărți și iconițe sfinte. În 1832, de pildă, ei împart: 11.200 exemplare de enciclici papale; 2.000 ex. de Manuale ale rozarului viu; 47.000 de rugăciuni; 27.000 de foi de indulgențe; 30.335 de adorații euharistice; 21.360 de iconițe; 15.000 de rozare; 40.676 de medalii.

Între broșurile răspândite sunt: Ceasuri catolice, Despre pocăință, Despre rugăciune, Prezența lui Dumnezeu, Despre blasfemie, Despre post și ajun, Sfințirea duminicii și a sărbătorilor, Despre dans, Despre smerenie ș. a.

Pentru a întei râvna asociațiilor, Paulina trimite minunate circulare lunare. P. Luc Marquet O. P., care le-a citit pe toate, zice despre ele: „Dela

S. Caterina de Siena încoace, nu cunosc ceva asemănător, ca înrăuire, asupra Bisericii”.

Să nu se creadă că această întreprindere merge neted, fără nici o piedecă. Nu! Se găsesc preoți, cari din amvon opresc pe credincioși de a intra în cetele „rozarului viu”, sub cuvânt că conducătorii lui au cerut și dobândit indulgențele cuvenite dela S. Scaun, fără mijlocirea arhiepiscopiei de Lyon. Alții iarăși caută nod în papură la broșurile răspândite de membrii acestui rozar. Dar cu rugăciune și cu răbdare, ei biruesc toate greutățile. Cu răbdare, în timp; cu rugăciune, în timp și în eternitate.

Pe tărâm social.

În fimpul tulburărilor sociale din 1834, ea înțelege că, dacă e trebuincios ca stăpânirea să innăbușească răsvrătirea și să restatornicească ordinea, e încă și mai trebuincios să înlăture pricinele tulburărilor, dând celor ce sufer două lucruri fără de care oamenii nu pot fi: pâinea și nădejdea; siguranța și lumina; ceea ce asigură viața materială și ceea ce o transfigurează.

De aceea, cu mult înainte de Leon Harmel, întemeietorul organizațiilor muncitorilor catolici (Jeunesse Ouvrière Catholique — JOC), Paulina Iaricot caută să pună în aplicare principiile creștine, înființând uzine la Rustrel. Tovarășii ei, Jean-Pierre Allioud și Gustave Perre, despre cari primește informații foarte favorabile, sunt excroci cari îi prăpădesc nu numai capitalul investit în uzine, ci o incurcă — mai ales al doilea — în datorii foarte mari, De aceste datorii ea nu poate scăpa nici cu toată averea ei părintească, prețuită la mai multe milioane pe vremea aceea. Ajunge foarte rău, hărțuită de creditori din

proces în proces, la cea mai mare sărăcie. Fire nobilă și cavalierească, ea ia asupra-și plata tuturor datoriilor firmei „Mayer et Compagnie”, sub care nume o pungășise G. Perre, deși instanțele judecătorești nu cer această jertfă văzând greutățile în care se sbate, familia ei vrea s'o ajute, zicând: „Totul pentru Paulina, nimic pentru creditorii ei!” Dar ea zice chiar din potrivă: „Nimic pentru mine, totul pentru creditorii mei”. N'o pot ajuta nici intervențiile ce se fac pentru ea dela curtea Papii Pius IX și dela a împăratului Napoleon III.

Urmarea? Cea mai neagră mizerie! Când la 6.9.1855 o cercetează Gouraud și-i lasă șase franci pentru operele ei, Paulina îi spune: „Domnule, eu nu mai am opere bune. Dacă-mi dai voie, cu acești șase franci îmi voi cumpăra pâine”.

Înainte de a se ruina cu totul material, ea găsește mijloace de a ajuta nu numai Asociațiile pentru propagarea credinței și a rozarului viu, de cari a fost vorba mai înainte, ci de a întemeia și: Spitalul Saint-Just, Ospiciul surorilor S. Elisabeta, o casă a Fraților Școlilor Creștine, precum și de a păstra colina Fourvière din Lyon exclusiv pe seama Bisericii, ca un loc sfânt al Maicei Domnului. Iată ce poate înfăptui „sărăcuța Mariei” (la „pouvre de Marie”).

Cultul Papii.

Ca orice creștin catolic, Paulina Iaricot ține foarte mult la S. Părinte, Papa. De aceea se duce de mai multe ori la Roma și vrea să așeze aici dacă nu centrul, cel puțin cea mai de seamă sucursală a Asociațiilor sale. Grigorie XVI o vizitează de două ori. Pius IX o mângăie și îmbărbătează în neno-

rociri. Adresându-se puțin înainte de moarte asociatelor ei din „rozarul viu” ea le scrie: „În aceste zile ce-mi scapă, ducându-mă în veșnicie, îmi e plăcut să Vă spun, surori ale mele, că cea mai mare mângăiere a mea este de a fi fost totdeauna supusă Sfintei Biserici catolice, apostolice, romane... Între dăruirile milostivirii lui Dumnezeu, alipirea nețărnută ce mi-a săpat în suflet pentru catedra Sfântului Petru e în ochii mei comoara cea mai bogată, cea mai prețioasă ce am primit. Îndrăsnesc să nădăjduesc că, ducând la picioarele înfricoșatei judecăți binecuvântarea locjitorului lui Isus Cristos, voi dobândi acolo, pentru vecii vecilor, pe aceea a Judecătorului meu suprem”.

Se găsesc multe mărturisiri de credință mișcătoare ca aceasta?

Și cât de înălțătoare e moartea ei!

Diavolul își întefeste ispitele. Ea îl respinge murmurând: „Înapoi, Satana! Eu cred și iubesc. Tu, tu nu vrei iubi în veci!”

Ea se mai roagă încă cu smerenie de pe patul suferințelor ei din urmă: „O familia mea, nu fii lumeată! Familia mea, iubeste pe Isus Cristos! O, Doamne, de n'ar fi nici un eretic în familia mea!” Ea nu-și uită nici de țara ei: Franța: „O Mântuitorule, mântuește Franța!” Ea moare în dimineața zilei de 9.1.1862. Cauza canonizării ei e introdusă la S. Scaun și sunt nădejdi întemeiate că și ea va avea parte de cinstea altarelor ca și alți sfinți, cari din veac bine au plăcut lui Dumnezeu.

Bibliografie: Darie Lathond A.A., Marie Paulina Iaricot. Paris, Bonne Presse, 1937, 2 rol.

P. Ioan Georgescu
canonic

Reichul și Vaticanul.

Nu știu pentru ce, mi-e atât de greu să mă decid a aprofunda ches-tiunea relațiilor dintre Reich și Vatican. Aș dori ca să pot scrie altceva, decât ceea ce spre uimirea noastră se petrece în Germania lui Hitler. Aș vrea ca naționalismul german să-l văd reintors — chiar antisemit cum este — la poalele Crucii lui Hristos. Pentru că dacă acest titan al Germaniei, într'un ceas hotărâtor a luat în mâini destinele neamului său, distrugând nucleele francmasonice și comuniste și restabilind prestigiul Germaniei în concertul celorlalte popoare, Creștinătatea nu putea să aibă față de el decât, nemărginită recunoștință. Dar atunci când naționalismul german, nu numai că se lasă influențat de ereziile răuvoitorilor, ci devine deadreptul apostat și ucigător de Dumnezeu, cum ar putea oare Papalitatea să mai lase întinsă peste el — în semn de binecuvântare — mâna de Mamă a Sfintei Biserici?

Că într'acevăr, Roma nu avea nimic de spus în contra doctrinelor naționaliste ale lui Hitler, se vede și de-acolo că în vara anului 1933, Vaticanul a încheiat cu o convenție solemnă concordatul propus de Guvernul Reichului. Iar în enciclica „Mit Brennender Sorge”, Părintele Creștinătății declară astfel, în ultima pagină: El, cel ce scrutează inima și rărunchii, este mărturia noastră, că n'avem o dorință mai sinceră decât restabilirea unei adevărate păci între Biserică și Stat în Germania”. Iar în apelul făcut tinerimei, tot în această enciclică, găsim următoarele rânduri de o splendoare fără pereche: „Nimeni nu se gândește să pună tineri-

mei germane obstacole, în drumul care are să o ducă la realizarea unei adevărate comunități cu poporul lor, la cultivarea nobilei iubiri a libertății și la credință nesbuciumată față de patrie. Noi ne împotrivim, și trebuie să ne împotrivim, antagonismului interționat și alimentat cu plan, care se dischi-de în chip artificial între aceste idealuri ale educației și cele religioase. Și de-aceea strigăm acestei tinerimi: Cântați-vă cântecul voastre de libertate, însă nu uitați libertatea fiilor lui Dumnezeu... Cel ce cântă cântecul credinței către patria sa părintească, nu poate să devină un transfug, un trădător, necredincios Dumnezeului său, Bisericii sale și Patriei sale veșnice". Dar cele mai solide afirmări ale respectului pe care-l are Vaticanul față de naționalismul pătruns de spiritul adevărului creștin, sunt relațiile cordiale între Biserică și stat în Italia fascistă. Nici când și nici unde nu cred să mai fi existat o mai sfântă legătură între puterea politică și cea bisericească, decât azi în Italia lui Mussolini, unde eroismul este conceput și practicat în spiritul Credinței Catolice. Ca un exemplu concludent, mai iau încă recunoașterea guvernului Franco în Spania naționalistă, de către Preafericitul Părinte Papa Pius XI. Iată deci că unde naționalismul este alimentat de isvoarele cristaline nesecate ale credinței, Biserica Creștină, prin reprezentanții săi legitimi, își întinde brațele sale de Mamă ocrotitoare.

În Germania însă, Ludendorf și Rosenberg promotorii păgânismului în religia de stat a Germaniei, sunt decorați, premiați și încununăți cu onoare (care nu li se cuvine) pentru că au târît în noroiu numele în-reit-sfânt al lui Dumnezeu, prin

scrierile lor anticriste. Rosenberg care a avut și are numai cuvinte de ingrătitudine și oprobiu pentru Biserica lui Hristos, a fost supranumit în ultimul timp „proorocul veacului". Germania se îndepărtează tot mai mult de Crucea lui Hristos. Naționalismul german, de cadre pur materialiste, lipsindu-se de sufletul dătător de viață al Creștinismului, își neagă propriul său destin. Căci „tot spiritul care nu mărturisește pe Isus Hristos că a venit în timp, nu este dela Dumnezeu; ci acela este spiritul lui Antichrist, de

care ați auzit că va veni și și care acuma este deja în lume". (I. Ioan 4, 3). Hitler, care a distrus comunismul în Germania și a făcut să se cutremure balaurul iudeo-masonic, numai atunci va avea parte de biruința supremă, când — ca și tălharul de-a dreapta — va recunoaște în Isus și Biserica Sa, singurele limanuri de mântuire și biruință, căci „cine este cel ce învinge lumea, fără numai cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?" (I. Ioan 5, 5).

Ion Pușcașiu

Câteva cuvinte despre Rozariu.

(După Vercruysse și Pelot).

În zilele acestea ale luni Octombrie, zile încă dulci, amintitoare a zilelor începutului de primăvară când toate sunt încă nehotărâte: lumina ca și întunecul, căldura ca și frigul, când lacrimi par că se îmbie cu zimbete și pe cer și în grădini, spre seară, lumea se îndreaptă spre biserici.

— De ce se duce?

— Face rugăciunea Rozariului.

Rozariul stă din cincisprezece decade de „Născătoare de Dumnezeu" după pilda celor o sută cincizeci de psalmi ai lui David cari se folosesc în slujba bisericească (orologerie). Fiecare decadă (zece „Născătoare de Dumnezeu") începe cu „Tatăl nostru", se încheie cu „Mărire tatălui, iar la început de tot (a șirului de boabe cu care ne ajutăm în spunerea rugăciunilor) unde e Sfânta Cruce se face mărturisirea credinței (crezul) iar boabele care mai rămân până la începutul primei decade sunt pentru Tatăl

nostru, onorarea Sf. Treimi, pentru sporirea credinței, speranței și iubirii noastre către Dumnezeu.

Rozariul e un dar al Maicii Domnului, al Neprihănitei Zămisliți în zile de mare cumpănă când locuitorii Franței de Sud, slăbiți de moravuri ușoare, de o literatură decadentă începură să se lase pradă ereziilor ne mai respectând nici onoarea, nici viața, nici avutul altora. Era o groază! Papa Inocențiu al 3-lea trimise în sfântă misiune pe sfântul Dominic, întemeietorul ordinului fraților predicatori.

Ziua și noaptea, neconținut Sf. Dominic era în rugăciune chemând pe Maica Domnului în ajutor. Sfânta Maică i se arată învățându-l depriinderea Rozariului. Sfântul Dominic făcu propaganda rozariului, și harurile veniră: Franța fu salvată.

Deasemenea „Neprihănita Zămisliți", în aparițiunile Ei la Lourdes, ne-a atras atențiunea asupra necesității rugăciunii

nii, asupra întrebuirii Rozariului.

* * *

A zice Rozariul e a medita Viața și pătimirile Domnului, e a ne întări prin contemplația Ei cu virtuțile Lui, e a ni-l incorpora în suflet, e un fel de împărtășire, e o sfântă Euharistie, de care te poți bucura în orice timp al zilei sau al nopții, orb sau cu darul văzului.

„Și cine se nutrește cu mine“ va trăi cu viața mea.

* * *

Și iată că rozariul anului acesta începe cu rozariul de durere.

Căci durerea stă în inima Domnului pentru făr'de legile oamenilor pentru care s'a sacrificat îndurând cele mai amare umiliri: legat la stâlp ca cel mai de pe urmă criminal, scuipat, lovit, împins, huiduit, lovit cu pietre și cu vorbe grosolane, biciuit, pus să târască crucea imens de grea pe care puterile lui omenești slăbite, nimicite n'o mai putea susține, cu sângele șirind de pe urma spinilor ce-i sfredeleau fruntea, crucificat în durerile fără nume ale Trupului sfâșiat de cuie.

Căci durerea stă în inima sfântului Papă, Pius al XI-lea

vicarului Domnului, păstorul turmelor omenești.

Căci durerea stă în inima bunilor creștini din lumea întreagă ca și din Europa când văd pe cei slabi de inimă ispiți de tentațiile spiritului cel rău.

Căci durerea stă în inima Maramureșului unde cei cari nu știu ce e credința și virtuțile la ei acasă, vin să-i pângăriască credeul.

* * *

Să murmurăm și noi rozariul durerii, cu ochii spre Tine, Isuse, plângând cu durerile Tale durerile noastre, păcatele noastre a tuturor din trecut și din prezent pe care Tu le-ai luat asupra Ta, ca să ne răscumperi, Tu Neprihănite, Dumnezeu făcând om...

„O Isuse al meu, ai auzit sentința cea nedreaptă care te condamnă la moarte. În loc de a protesta așa după cum o facem noi! instinctiv în fața unei nedreptăți care strigă la Cer, Tu pe care judecătorul te declară de om drept, tu sfințenia desăvârșită, îți inclini capul în umilință și tăcere ca un om prins asupra faptului și care se recunoaște de vinovat. Ochii tăi plecați nu mai îndrăznesc să priviască la cer, ei stau țintuiți de pământ. Totul în atitudinea Ta, în trăsăturile Tale, exprimă rușinea unui mare păcătos, conștient de crimele sale. Într-adevăr, Tu care n'ai păcătuit niciodată, te-ai făcut păcat pentru noi pentru ca noi, păcătoșii

să devenim drepți în Tine. Și tu îți pleci umerii și fruntea sub această înspăimântătoare responsabilitate pe care ți-ai luat-o asupra-ți în fața oamenilor și în fața lui Dumnezeu. Învațămă, Isuse, marea taină a virtuții de temelie, a umilinții, învațămă să spun cu convingere, cu capul în jos, cu ochii în pământ, lovindu-mi pieptul: am păcătuit mult, greșala mea, e foarte mare greșală a mea.

* * *

Și așa urmându-l în durerile Lui, noi urmăm calvarul împreună cu Dânsul, făcând în „rozariul durerii“ drumul Crucii, expiind cu lacrimi și cu rugăciune răscumpărarea cea dureroasă și luând hotărârea supremă: „Vreau chiar de-aici de pe pământ să expiez greșalele mele trecute pentru ca să nu le plătesc mai aspru în viața cealaltă, vreau să mă feresc de acum înainte, cu mai multă grijă să nu te insult, vreau, în sfârșit, să te iubesc cu o dragoste mai infocată și mai puternică, mai curagioasă și mai generoasă, pentru că după ce am contemplat chipul Tău cel îndurerat, să fiu admis acolo sus la contemplarea preafericită a chipului tău glorificat pentru Eternitate.

* * *

Să zicem deci rozariul cu mare râvnă, cerând sporirea credinței și carității spre a ne arăta demni de apărarea ce o cerem pentru biserica noastră în vremurile acestea de vâltoare.

Calendar săptămânal.

10—16 Octomvrie 1937.

10. Dumineca III-a d. In. Sf. Cruci
ap. II. Cor. 9, 6. Evg. Luca 7, 11—16.

M. Eulampie

11. Luni Ap. Filip †. 304
12. Marți Prob. Tarah și And.
13. Mercuri M. Carp și Popila
14. Joi Cuv. Paraschiva
15. Vineri M. Lucian † 312
16. Sâmbătă M. Lougin

„Animalul se conduce de instinctul firesc, tu omule, de cuvântul minții; acela se pornește de către simțirea lui, tu de către judecata ta; acela moare întreg, când trupul se nimicește, tu însă rămâi în veac, când sufletul părăsește trupul“. (Sf. Dionizie)

„Să slujim Domnului cu plăcere, cu cucernicie și cu temere, pentru că Dumnezeu nostru este foc mistuitor“.

Evr. 12, 28—29.